

да дѣйствува смѣло, Нейко все още изучаваше, допълваше и освѣтляваше подозрѣнията си. Въ това врѣме единъ съседъ на Вълчана дойде въ общината и съобщи, че конетъ на Вълчана се подплашили прѣди малко, грабнали каруцата, и кой знае какво е щѣло да стане, ако не ги билъ спрѣлъ — кой мислите? — Грозданъ. Вълчанъ се уплашилъ и скочилъ отъ колата. Поударилъ се май злѣ и сега лежалъ. Колата докаралъ до двора му самъ Грозданъ. Вълчанъ билъ много трогнатъ и не знаелъ какъ да му благодари. Довчерашнитъ врагове се раздѣлили като най-добри приятели.

Нейко, секретарь-бирникътъ и попъ Дочо слушаха изненадани и смаяни. Цѣлата постройка на обвинението имъ, развито и завършено съ такава ясна и неумолима логика, губѣше здравата почва подъ себе си и рухваше изведнажъ като картонена кула. Защото основниятъ камъкъ, на който тѣ градѣха всичко, бѣше отмъщението, съ което Грозданъ прѣслѣдваше стария чорбаджия. Но ето, той проявяваше къмъ него не прѣдишната смъртна вражда, а най-голѣма човѣщина. Рѣшението имъ трѣбваше коренно да се измѣни. Обискъ можеше да се направи въ кжщитъ на Гроздана и Тачката, но вѣнецътъ е малка вещь и лесно можеше да се укрие. Нѣмаше да се добиятъ никакви сериозни улики и въ обвинението си щѣха да останатъ съ едно само подозрѣние. Грозданъ ще се оправдае лесно, освѣнъ това, както всѣкога, ще се смѣтне за обиденъ и срѣщу отмъщението му, което никога не закъснѣваше, тѣ оставаха безпомощни и незащитени съ нищо. „Живѣемъ въ село, стоката ни е на открито,“ помисли си Нейко, както би помислилъ и всѣки на негово мѣсто. Той изведнажъ се разколеба и възвърна. Почна да говори, че той не е сждебенъ слѣдователъ и че неговата длъжностъ е само да съобщи за прѣстѣплението и нищо повече. Така рѣшиха и да направятъ.